

Härnösands kommun
Samhällsförvaltningen
871 80 Härnösand

Samrådsyttrande över detaljplan för del av Solumshamn 1:25 och 1:162 (dnr SAM10-1488 och SAM17-1102)

Härnösands Naturskyddsförening anser att planförslagets västra delar kan godtas. Det särskilda skäl som anges i planbeskrivningen är förenligt med miljöbalkens dispenskrav för att upphäva strandskyddet. För den östliga delen av fastigheten 1:162 är dock inte de skäl som uppges tillräckliga för att upphäva strandskyddet.

För att upphäva strandskyddet för östra delen av fastigheten 1:162 anges i planbeskrivningen att LIS-skälet i miljöbalken 7 kapitlet 18d § kan tillämpas. Området har dock inte pekats ut som ett område för landbygdsutveckling i strandnära lägen i LIS-planen. I planen förs en diskussion om hur LIS-dispenser kan beviljas mer generellt (Kapitel 5.2 Riktlinjer utanför lis-områden). Det har dock aldrig varit lagstiftarens avsikt att dispenser ska beviljas som i det aktuella fallet. I första hand har möjligheten varit en övergångsbestämmelse innan LIS-planer upprättats. I den mån man i övrigt kan åberopa LIS-skäl utanför utpekade områden måste det finnas särskilda skäl av synnerligen vikt för att bevilja dispens från strandskyddet. Sådana skäl saknas för östra delen av fastigheten 1:162 eftersom exploateringen inte ens uppfyller de grundläggande kraven på att åtgärden ska ge långsiktiga positiva sysselsättningseffekter eller bidra till ökat serviceunderlag på landsbygden.

Exploateringen strider mot LIS-kriterierna att restriktivitet ska gälla vid kusten och i närheten av tätort. Solumshamn är till stora delar exploaterat. Det aktuella strandområdet ligger emellertid inom en förhållandevis orörd del och udden är allemansrättsligt tillgänglig. En byggnad på den östra delen av Solumshamn 1:162 medför att strandområdet av allmänheten kan uppfattas som privat och inte allemansrättsligt tillgängligt. Byggnaden kommer därför att ha en hindrande effekt på det rörliga friluftslivet. Lagstiftaren har en restriktiv syn på anläggningar i strandskyddade områden och slår vakt om friluftslivets mer långsiktiga behov. Detta gäller särskilt i områden som i det aktuella fallet är hårt exploaterade.

Kommunens generösa tolkning av hur LIS-skäl kan användas vid strandskyddsdispenser har inget stöd i förarbetena till lagändringen när 7 kapitlet 18d § infördes i miljöbalken. Kommunens tolkning strider även mot Boverkets och Naturvårdsverkets handböcker om LIS och strandskydd. Syftet med de förändringarna i strandskyddslagstiftningen som infördes 2009 var att peka ut LIS-områden för att stimulera den lokala och regionala utvecklingen i områden som har god tillgång till fria strandområden. Landsbygdsutvecklingen har i detta svseende företräde framför bevarandevärdena. Men det finns även ett E contrario-tolkning av LIS-bestämmelserna: genom att precisera vad som är tillåtet tydliggörs även vad som inte är tillåtet. Innan de nu gällande reglerna om strandskydd infördes i miljöbalken fanns det stort utrymme för godtyckliga tolkningar av dispensmöjligheterna. Genom att precisera särskilda skäl vid dispensgivning (MB 7 kap 18c §) och ange LIS-områden (MB 7

kap 18d §) har strandskyddet stärkts genom att dispenser endast kan ges med stöd av en preciserad lagstiftning. Genom sin tolkning av LIS-skälen har kommunen återgått till en godtycklig dispensgivning som långsiktigt hotar syftet med strandskyddet. Naturskyddsföreningen kan inte godta en sådan utveckling.

Härnösand den 4 mars 2018
För Härnösands Naturskyddsförening
Örjan Asplund (ansvarig yttrande och remisser)
Skeppar Karls gränd 12A
871 32 Härnösand
Tel: 076-784 35 32
e-post: nfharnosand@gmail.com